

ת"פ 8877/09/16 - מדינת ישראל נגד יצחק כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8877-09-16 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

יצחק כהן
ע"י ב"כ עו"ד יצחק יגאל הלוי

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם למפורט בעובדות כתב האישום, הנאשם נשוי לאסנת כהן (להלן: "המתלוננת") והשניים הורים לשלושה ילדים. כתב האישום מפרט את הרקע לאירוע, לפיו הנאשם סבר כי המתלוננת הגישה תלונה במשטרה כנגד בנם בן ה-14. בעקבות האמור, פרץ ריב בין השניים אשר כלל חילופי קללות, ובשלב מסוים אחז הנאשם במוט אלומיניום בידו האחת, בחבל בידו השנייה, והחל לרוץ אל המתלוננת תוך שהוא צועק לעברה: "**אני ארצח אותך יא בת זונה, אני יתכפר עליך**". המתלוננת נמלטה אל חדר הילדים בבית והנאשם רץ אחריה תוך זריקת נעל לכיוונה. המתלוננת הציבה מתקן לייבוש כביסה כחוצץ ביניהם, אך הנאשם הפיל את המתקן והמקל שאחז בידו נפל. בשלב זה, אחזה המתלוננת במקל ואילו הנאשם תפס בשערה וגרר אותה תוך שהוא מכה בה באמצעות החבל שבידו ואף בועט בה. בתם בת ה-13 (להלן: "הקטינה"), אשר הייתה עדה לאירוע, אמרה לנאשם: "**תזוז, תצא מכאן, תעזוב את אמא שלי**". הנאשם המשיך במעשיו, סטר לפניה של המתלוננת ואף ניער את ראשה. המתלוננת ניסתה להימלט מפניו אך הנאשם הפילה ארצה באמצעות רגלו. במהלך האמור, תלש הנאשם קווצת שער מראשה של המתלוננת.

2. הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה נשמעה עדותה של המתלוננת בלבד, אשר במהלך העדות הוכרזה כעדה עוינת. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים ובהם הודעותיה של המתלוננת, הודעות הנאשם, צילומי הזירה, מזכרים שונים, הודעת הקטינה ודיסקים המתעדים עימות, חקירות ושיחות מוקד 100.

במהלך פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם וכן הוגשו מכתבים רבים אותם שלחה המתלוננת אל בית המשפט.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען כי המתלוננת ביקשה שלא להעיד כנגד הנאשם, תוך שהבהירה כי כעת המצב בין השניים טוב. לצד זאת, אישרה המתלוננת כי אמרה אמת בתחנת המשטרה, ולפיכך טען כי יש להעדיף את הודעותיה כפי שנמסרו במשטרה. בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לתמונות הזירה, הודעת הקטינה וכן האמור בדוח הפעולה המשקף אמרת קורבן אלימות. לעומת ראיות אלה, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם סתר את עצמו והתחמק ממתן תשובות. לפיכך, עתר להרשעת הנאשם.

4. ב"כ הנאשם פירט את הרקע הסוציאקונומי הקשה אשר הביא לסכסוכים בין הנאשם לבין המתלוננת וכן למקום המרכזי בסכסוכים אלה אשר תפסה מערכת היחסים בין המתלוננת לבין בנם. עוד הוסיף, כי כל שהנאשם עשה במהלך האירוע הוא להפריד בין המתלוננת לבין בנם הקטין וכי לא ניתן לייחס לנאשם כוונה פלילית בשל מעשיו. בסיכומים משלימים שהוגשו בכתב, שב ב"כ הנאשם ופירט את הרקע הסוציאקונומי הקשה, את הדומיננטיות של המתלוננת במערכת היחסים בין השניים וכן את הודאתה של המתלוננת, כך לטענתו, בחלקה במהלך האירוע. בסיכומים אלה טען, כי במכתבים שכתבה המתלוננת והוגשו לבית המשפט, הודתה שבדתה את התלונה. לפיכך, טען כי יש להורות על זיכוי הנאשם.

דין והכרעה

5. עדותה של המתלוננת בבית המשפט, התאפיינה ברצון עז שלא לפגוע בנאשם. רצון זה בא לידי ביטוי אף בהתנהלותה עובר לדין בו העידה, עת נמנעה מלהתייבב למתן העדות, וכן שלחה מכתבים רבים במשך חודשים לבית המשפט, מהם עלה רצונה לסיים את ההליך ולהקל עם הנאשם. רקע זה, ממנו עולה כי המתלוננת סבורה שאלימות הנאשם התרחשה בשל התנהגותה, אך מחזק את התרשמותי ממהימנות דבריה במשטרה, תלונה לגביה נמצא חיזוק רב בראיות בעלות משקל משמעותי.

במהלך עדותה בבית המשפט, עשתה המתלוננת ככל שביכולתה שלא להעיד על המקרה והסבירה זאת כך: **"אני מתחננת שלא, זה מייצר מתח, זה לא בריא עם הילדה. אני לא רוצה..."** (עמ' 15 שורה 10 לפרוט'). לאחר שניסיונות מצד ב"כ המאשימה לקבל מענה ענייני מהמתלוננת לא צלחו, הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת. גם במהלך חקירתה הנגדית על ידי ב"כ המאשימה ועל ידי ב"כ הנאשם, ניסתה המתלוננת שלא לחזור על הדברים, לאפיין הדדיות מסוימת בהתנהלות השניים, אך ציינה, שוב ושוב, שלא שיקרה במשטרה אלא אמרה אמת (עמ' 15 שורה 31, עמ' 16 שורה 2,22, עמ' 17 שורות 19-20 ועמ' 18 ש- 14-17 לפרוט'). התרשמתי מכנות דבריה של המתלוננת, אשר הסבירה את הימנעותה מלחזור על הודעותיה במשטרה כך: **"אני**

לא מבינה למה צריך עכשיו להוציא את הביוב שזה משהו שמת, יש דברים יותר חשובים בחיים (עמ' 16 ש- 10-11 לפרוט'), וכן עדותה ש"כן, זה דברים שאני אמרתי. אני מבקשת מהלב לנוכח המצב שתתנו לנו לחיות את החיים שלנו" (עמ' 18 ש- 15-16 לפרוט').

כאמור, חקירתה הנגדית של המתלוננת על ידי ב"כ הנאשם, אך הדגישה את רצונה להימנע ממתן עדות אשר תפגע בנאשם. כפי שנטען על ידי ב"כ הנאשם, המתלוננת קיבלה על עצמה אחריות להתנהלות בעייתית למול בנה, וניסתה לשוות לאירוע אופי הדדי. יחד עם זאת, אף במהלך חקירה נגדית זו, לא חזרה בה המתלוננת באופן מפורש מהדברים שאמרה בהודעותיה במשטרה, ולכל היותר נשענה על חוסר זיכרון מדויק לפרטי האירוע (עמ' 21 ש- 15, 17). עיון במכתבים הרבים שנשלחו על ידי המתלוננת אל בית המשפט, תוך דגש על החלקים שסומנו על ידי ב"כ הנאשם, מעלה כי המתלוננת ביקשה מבית המשפט להקל עם הנאשם ואף הביעה חרטה על כך שהתלוננה. בניגוד לטיעון ב"כ הנאשם, במכתבים אלה לא חזרה בה המתלוננת מהדברים שנאמרו על ידה בהודעותיה במשטרה ולא טענה כי "בדתה" את הדברים, אלא טענה כי היא האחראית ליצירת האווירה שהביאה לידי אלימות מצד הנאשם זאת בשל הקללות שהפנתה כלפיו. המתלוננת הוסיפה במכתביה, כי האירוע הוא בגדר ריב בין בעל לאשתו, ובמכתב אותו ציין ב"כ הנאשם כ"חשוב" וציטט מתוכו בסיכומיו, כתבה המתלוננת: **"אישה בונה אישה הורסת. ולא ידעתי לרסן את פי"** (נ/1). איני רואה בקבלת אשם אישי על ידי המתלוננת לגבי הרקע לאירוע אלים מצד הנאשם, משום כרסום בדברים שפורטו על ידה בהודעותיה במשטרה.

בנסיבות כוללות אלה, אני קובע כי יש להעדיף את עדותה המפורטת של המתלוננת בתחנת המשטרה ומקנה משקל משמעותי לאמור בהודעות שהוגשו (ת/1- ת/3).

6. הדברים המפורטים בהודעותיה של המתלוננת במשטרה, אשר ראשיתם בהודעה תמציתית ובהמשך הודעה מפורטת יותר, מוצאים חיזוק, ביסוס ואישוש בראיות חיצוניות רבות. אפנה תחילה להודעתה של הקטינה אשר הוגשה בהסכמה, על כל המשמעות הראייתית הנובעת מכך. מהודעה זו עולה כי הקטינה הייתה עדה לאירוע שקדם לאיומים ולתקיפה, כפי שפורט על ידה באופן דומה לתיאור הדברים על ידי המתלוננת (ת/1- ת/2 לעומת ת/17). בנוסף, תיארה הקטינה כי היתה עדה לדברים הבאים: הנאשם רץ אל עבר המתלוננת כשחבל בידו; המתלוננת הסתתרה מפניו מתחת למתקן כביסה; הנאשם אחז במתלוננת וניער את ראשה, אחז בשערה, היכה את ראשה בקיר, גרר אותה, בעט בה, תפס את ראשה והפיל אותה (ת/17 ש- 19-22). תיאור זה עולה בקנה אחד עם תיאור האירוע כפי שבא לידי ביטוי בהודעות המתלוננת (ת/1-ת/2).

חיזוק נוסף יש לראות בשיחה שערכה הקטינה עם מוקד משטרת ישראל, בה טענה כי הנאשם הכה את המתלוננת והמתלוננת התעלפה לאחר שהנאשם משך בשערה והכה בראשה (ת/11 שיחה מספר 1). באופן דומה, יש לראות חיזוק בשיחה המאוחרת יותר שערכה המתלוננת בעצמה עם מוקד המשטרה, בה טענה כי הנאשם הכה אותה והותירה על הרצפה, זאת לאחר שרדף אחריה עם חבל, ניער את ראשה, הכה בראשה ואף איים עליה (ת/11 שיחה מספר 2).

חיזוק נוסף לראיות אלה, אני מוצא בדו"ח הפעולה (ת/4) ממנו עולה כי השוטר יצחק נמר הבחין במתלוננת בוכייה על הרצפה בדירה תוך שטענה בפניו כי הנאשם שוב הרביץ לה, משך בשערה, הטיח את ראשה בקיר, הכה אותה באמצעות רצועה וניסה להכותה באמצעות מוט אלומיניום. בנוסף לעצם

אמירת הדברים בפני השוטר שהגיע אל הזירה מיד לאחר ההתרחשות, יש לתת משקל לפירוט השוטר נמר לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת. בנוסף, הבחין השוטר נמר באודם על אוזנה הימנית של המתלוננת, אשר הסבירה לו כי הנאשם סטר לה וחבט בה מספר פעמים. כמו כן, הבחין השוטר נמר ב"גוש שיער" על הרצפה, הדומה לשערות ראשה של המתלוננת. נתונים אלה, זירת ההתרחשות ובה מתקן לייבוש כביסה הנמצא על הארץ, חבל, מוט אלומיניום, קווצת שיער ופניה של המתלוננת, תועדו כולם על ידי השוטר נמר בצילומים שהוגשו לבית המשפט (ת/18), ומבססים כולם את תיאור האירוע על ידי המתלוננת והקטינה. טענת ההגנה כי בשל מצבה הרפואי של המתלוננת נוטה שיערה לנשור בקלות, רלוונטית אולי לעצמת משיכת השיער אך לא לעצם המעשה.

7. הנאשם בעצמו, טען כי ביקש רק להפריד בין המתלוננת לבין בנם, כאשר במהלך ניסיון זה המתלוננת **"תפסה אותי בעין עם הציפורניים, היו לי שריטות בעין... היו לי שריטות בכל העין"** (עמ' 26 ש-23-26 לפרוט'). הנאשם אף הוסיף בעת חקירתו הנגדית, לגבי חומרת החבלות שנגרמו לו על ידי המתלוננת, וציין כי **"הייתי באבו כביר כולי שריטות, שרף לי הכל מסביב לעין כמה ימים"** (עמ' 29 ש-3 לפרוט'). טענה דומה העלה הנאשם מיד לאחר האירוע בעת שנחקר תחת אזהרה (ת/5), ואולם על אף דבריו בפני החוקר לגבי סימנים, ציין החוקר כי אינו מבחין בסימנים (ת/5 ש-34). בעת עדותו בבית המשפט, הסביר הנאשם מדוע חוקר המשטרה נמנע מלתעד את החבלות שנגרמו לו ואף ציין כי לא הבחין בסימני חבלה: **"הוא רוצה לזיין אותי השוטר. השוטר רוצה להכניס לי בית סוהר, זה מה שהשוטר רוצה. הוא מקורב לטייקונים שרוצים לעקור אותי מהבית שלי"** (עמ' 29 ש-7-8 לפרוט'). מדובר בהסבר בלתי מתקבל על הדעת, ללא כל ביסוס ראיתי או ראשית ראיה, ובוודאי כאשר הודעות הנאשם הוגשו בהסכמה בלא שגובה ההודעה נחקר על ידי ב"כ הנאשם.

הנאשם הוסיף וטען בעדותו בבית המשפט, כי המתלוננת היא האלימה מילולית ופיזית ביחסים שביניהם, ובידיו **"מלא הקלטות"** (עמ' 27 ש-11 לפרוט'). הנאשם לא הציג כל קלטת לתמוך בטענותיו.

באופן דומה, לא הציג הנאשם כל מסמך לבסס את טענתו כי לא תקף את המתלוננת וכי לא יכול היה לעשות כן בשל נכות בשתי ידיו, לאחר ניתוח שעבר (עמ' 27 ש-24-27 לפרוט').

8. ב"כ הנאשם ביקש בסיכומיו לייחס משקל לציטוט מתוך הודעת בנם של הנאשם והמתלוננת, כפי שבא לידי ביטוי בשאלה ששאל את המתלוננת בחקירתה הנגדית (עמ' 21 ש-22-34 לפרוט'). איני מוצא לתת משקל ראיתי לדברים אלה. ראשית, אין מדובר בהודעה שהוגשה בהסכמת הצדדים ואין מדובר בעדות בבית המשפט של אותו עד. לכל היותר מדובר בשאלה שנשאלה המתלוננת כציטוט חלקי בלבד מתוך הודעת עד כלשהו. זאת ועוד: המתלוננת לא אישרה את האמור באותם דברים, זאת בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם. אף אם ניתן היה לקבל את הטענה כי המתלוננת אישרה בתשובתה את האמור בשאלה, הרי ששאלת ב"כ הנאשם בהקשר לאותו ציטוט התייחסה להתנהלותה למול הקטין, ולא ביחס לעימות בין הנאשם לבניה (עמ' 21 ש-27-30 לפרוט'). הצגת הדברים באופן שונה בעת סיכומי ב"כ הנאשם, מוציאה אותם מההקשר בו נאמרו ואין לתת להם משקל המכרסם בעוצמת ראיות המאשימה.

לגבי טענת ב"כ הנאשם בדבר אי הוכחת כוונה פלילית במעשי הנאשם, הרי שהעובדות שהוכחו מדברות בעד עצמן: לאחר מרדף אחר המתלוננת, תוך איומים קשים כנגדה, כאשר המתלוננת הסתופפה מאחורי מתקן לייבוש כביסה, תקף אותה הנאשם באופן שפורט בכתב האישום. אין מדובר בניסיון להפריד בין ניצים, אלא בתקיפה העונה על יסודות עבירת תקיפת בת זוג, לאחר איומים שהופנו לעברה.

טענות ב"כ הנאשם אשר פרסו בהרחבה יתרה את הנסיבות המשפחתיות של הנאשם והמתלוננת עובר לאירוע וכן לאחריו, עשויות להיות רלוונטיות בשלב דיוני אחר אך במקרה הנדון לא מצאתי כיצד יש בהן להשפיע על עוצמת הראיות המבססות את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט אדר א' תשע"ט, 06 מרץ 2019, במעמד הצדדים